

Ο ΑΒΔΗΡΙΤΗΣ

ΚΑΙ

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΩΝ,

ΥΠΟ

Δ. Ν. ΒΡΑΤΣΑΝΟΥ.

ΦΥΛΛΟΝ 8. (1) Τεύχου 9.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΤΥΠΟΣ Δ. ΑΘ. ΜΑΥΡΟΜΑΤΗ.

1857.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ μὲν τοὺς ἐν τῇ Πρωτευούσῃ κατὰ μῆνα	Δραχ.	4 50.
Διὰ δὲ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις κατὰ τριμηνίαν	»	6.
Προπαηρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ.	»	20.

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ.

Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ καθ' ἑξαμηνίαν εἰκοσάρια τουρκ.	3.
Προπαηρωτέα ἐτήσιος Συνδρομῆ τουρκικῆ λίρα.	4.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

Ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ ἐκδότη, ὁδὸς Ῥοδακείου ἀριθ. 145.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἐπιστάταις τῶν Ταχυδρομείων
(Ἐκδίδεται κατὰ ΚΥΡΙΑΚΗΝ).

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Γνωστοποιούμεν τοῖς ἀναγνώσταις, ὅτι ὁ Κύριος Κάρολος Ποτιν καθογητὴς τῆς Γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῇ Στρατιωτικῇ σχολῇ τῶν Εὐελπίδων, δύναται νὰ προμηθεύσῃ εἰς τὸν ἰπιθυμῶντα οἰουδήποτε σύγγραμμα ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν ἢ μυθιστορηματικόν εἰς Γαλλικὴν γλώσσαν μὴ τὴν αὐτὴν τῶν ἐν Παρισίοις βιβλιοπωλείων τιμῆν.

Ἐπίσης παντοειδῆ ὕλην διὰ τὰ Σχολεῖα καὶ τὰ Γραφεῖα.

Ἐργαλεῖα Χωρομετρίας καὶ Γεωδαισίας.

- Γεωμετρίας καὶ ὑποδείγματα.
- Φυσικῆς, Ἀκουστικῆς καὶ Ὀπτικῆς
- Φυσικῆς Ἱστορίας, Γεωλογίας, Ζωολογίας καὶ Βοτανικῆς.
- Χειρουργικῆς.

Ἐργαλεῖα καὶ διάφορα Ἐργαλεῖα Μηχανικῆς.

Παντοειδῆ πρὸς χημικὰ ἀναγκαῖα. Ἐπίσης πρὸς χρωματισμὸν, λιθογραφίαν τυπογραφίαν κλ. κλ.

Αἱ παραγγελίαι γίνονται ἢ παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν, ἢ παρὰ τῷ ἐκδότη τοῦ Ἀδελφοῦ τούτου.

Παρὰ τῷ Κυρίῳ Ποτιν εὐρίσκειται ὡσαύτως, τὸ γνωστὸν Γαλλικὸν Λεξικὸν τῆς Συνδιαλλέως καὶ Ἀναγνώσεως.— Τελευταία ἐκδοσις πλήρης, τόμοι 68 εἰς μέγα 8οὺ καλῶς δεδεμένοι· τιμὴ αὐτοῦ δραχ. 238 ἤτοι δραχ. 3—50 ἑκατὸς τόμος.— Ὁ ἰπιθυμῶν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἴδιον Κύριον Ποτιν, ἢ πρὸς τὸν ἐκδότην τοῦ Ἀδελφοῦ τούτου.

Ἡ ΚΑΤΑΒΕΣΟΥΣ ΔΑ ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΔΙΟΥΣ.

ΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

ὑπὸ Δ. Ν. Βρατσάρου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 7.)

Τὸ γεῦμα.

Χειμῶν βαρὺς ἐξεγείρετο, καὶ ἡ μίξ πικρὴ σφοδρότερα τῆς ἄλλης προσημύεν ἔκτακτόν τι.

Ἡ νύξ διήλθεν ὑπὸ τὸ κράτος μανιώδους βοῆρᾶ, καὶ τὴν πρωτὰν χαλκόχρους ἥλιος καταδείξας εἰς μίαν λευκὴν ἀκτῖνα τοῦ τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφᾶς τοῦ γηραιοῦ Πάρνηθος καὶ τοῦ μαρμαροστέρνου Πεντελικοῦ, ἐκρύβη ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας ἑπτὰ, καθ' ἃς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν τὸν ἔκτακτον μῆνα τοῦ 1850, τὸν συνοδεύσαντα τὰ ἔκτακτα πολιτικὰ συμβάντα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μετὰ χιόνος πολλῆς καὶ δριμύειας.

Εἶναι δύο μετὰ μεσημβρίαν ὥραι· πρῶτὰ ζηλωτὴ λαμπιδίξας εἰς μίαν γωνίαν ἐστιατορίου, κεκοσμημένου μὲ πᾶν ὅ,τι γυναικεῖα οἰκονομία διέθεσε πρὸς καλλωπισμὸν· ἐν τῷ μέσῳ δὲ περὶ τράπεζαν ἐστρωμένην πρὸς γεῦμα ἐκαθέστησαν τέσσαρα πρόσωπα, ὑπὸ διαφόρων αἰσθημάτων συγκινοῦμενα, συνωμίλου περὶ τῶν συμβάντων, ἐπεξήγουν τὴν δριμύτητα τοῦ χειμῶνος, ὅστις κατέλαθεν αἰφνιδίως τὴν χώραν, καὶ περιέμενον τινὰ ἢ κνίσσα ἡφαρκευμένου φαγητοῦ προσέβαλε τὴν εὐαίσθητον ὀσφρησίν των, ὅτε παρατεθέντος ὑπὸ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ ζυμοῦ παρουσιάσθη ἡ μικρὸ Ἄνθη, ἐνδεδυμένη ἀπλούστατα πλὴν μετὰ πολλῆς χάριτος, ὡχρὰ ὡς ὠραία τοῦ φθινοπώρου ἐσπέρα, μὲ ὀφθαλμοὺς δύο καταβεβλημένους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους γραμμὴ μέλινα μόλις διασκιαζομένη ἐπρόδιδε τὴν πάθησιν, διότι μόλις ἐγείρετο τῆς κλίνης ἀπὸ τὰς συγκινηθείας τῆς προτεραίας. Ἐχαιρέτησε μελαγχολικὰ ὡς ἄγγελος περιπαθῆς, καὶ ἐπλησίασε τὴν μητέρα της, ἥτις λαβοῦσα αὐτὴν τῆς χειρὸς τὴν ἔφερε πλησίον τοῦ ἐνὸς τῶν ξένων, ὅστις ἦτον ὁ Κ. Ἀστέρης, πρὸς ὃν ἀπηύθυνε·

— Κύριε, σὰς παρουσιάζω τὴν θυγατέρα μου, τὴν μόνην μου παρηγορίαν. σὰς τὴν συνιστῶ.

— Αἰσθάνομαι τὴν μεγαλητέραν εὐχαρίστησιν, εἶπεν οὗτος ἀτενίσας

βλέμμα παράδοξον ἐπὶ τῆς Ἀνθῆς, τὸ ὁποῖον τὴν ἔκαμε νὰ ριγῆσῃ τῷ ὄντι, προσέθηκεν, ἔχετε θησαυρὸν τοῦ ὁποῖου τὴν ὑπαρξίν δὲν ἤθελα πιστεύσει.

— Ἡ καλωσύνη σας, ἀπάντησεν ἡ γραία· ἔπειτα στραφεῖσα πρὸς τὴν θυγατέρα τῆς·

— Ἀνθῆ! εἶναι ὁ Κ. Ἀστέρης, ὁ καλῆτερος φίλος τῆς οἰκογενείας· τὸν ἠγάπα τόσῳ ὁ μακαρίτης Πατὴρ σου . . . ὡς τέκνον του, — εἶναι ἀδελφός σου . . . ἡ μήτηρ δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ, συνεκινήθη καὶ ἐσιώπησεν.

Ἡ Ἀνθῆ ἐξ ἄλλου, ὑπὸ αἰσθήματος ἀγνώστου κυριευθεῖσα, δὲν ἐτόλμα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δεύτερον, φοβουμένη μὴ συναντήσῃ τὸ ψυχρὸν βλέμμα ὄψεως ἢ τὸ παράδοξον πλάσμα τῆς νηπιώδους φαντασίας τῆς· δι' ἃ μετὰ δειλίας μόλις ἐπέβλισε.

— Χαίρω, κύριε, διότι λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ γνωρίσω τοὺς ἀγαπητοὺς φίλους τοῦ πατρός μου . . .

Καὶ ἡ φωνὴ ἐπρόδιδε τὴν ταραχὴν τῆς καρδίας τῆς· τοῦτο παρατηρήσασα ἡ μήτηρ, συνέθλιβε διὰ τῶν δακτύλων τῆς τὴν τρυφεράν παλάμην τῆς Ἀνθῆς, ἣν ἐκράτει, ὅπως τὴν ἐνοχλοῦν. Καὶ ἡ Ἀνθῆ ἐνόησε τὸ σύνθημα, ἀλλ' ἡ προκατειλημμένη ψυχὴ τῆς εἰς μόναν τὰς ἐντυπώσεις τῆς καρδίας ὑπήκουεν.

Ἡ μήτηρ στραφεῖσα τότε πρὸς τὸν τρίτον ξένον, διότι ὁ δεύτερος ἦτον ὁ γνωστός Κύριος Σκουλούδης, εἰς τὰ μειδιάματα τοῦ ὁποῖου καὶ τὰς προσφωνήσεις ἡ Ἀνθῆ ἔλαβε θάρρος.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν, σὰς συνιστῶ τὴν θυγατέρα μου.

Ἀνθῆ, εὐρίσκεσθε ἐνώπιον τοῦ ἀξιοτίμου Κυρ. Κ. συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν, ἐπίσης φίλου καλοῦ.

Ἡ Ἀνθῆ ἐπροσκύνησε βαθύτατα καὶ ἰδοὺ ἐκάθησαν περὶ τὴν τράπεζαν ἐνθα ζωμὸς ἀχνίζων τοὺς προσεκάλει.

Τῆς Ἀνθῆς ἡ θέσις ὤρισθη ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κ. Ἀστέρης, ὅστις καθ' ἕλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος δὲν ἔπαυε νὰ περιποιῆται αὐτὴν μετὰ προφανοῦς ἐπιτηδεύσεως, τρώγων θαυμάσια, ἐνῶ ἡ Ἀνθῆ μόλις ἠγγίξε τὸ προσφερόμενον αὐτῇ, ρίπτουσα ἐν βλέμμα, μίαν λέξιν ὅπως τὸν εὐχαριστήσῃ. Ἀλλ' οἱ ἀναχρωματισμοὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐπρόδιδον τὴν ἐκτακτὸν θέσιν τῆς· δις καὶ τρίς κατέπεσε τῆς χεῖρός τῆς ἡ περὸν, διότι ἐνῶ λόγος ἐγένετο περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ἡ Ἀνθῆ ἀφηρεῖτο εἰς μίαν καὶ μόνην ιδέαν, ἕνα καὶ μόνον παλμὸν ἔχουσα.

— Κακοδιάθετος εἴσθε κυρία; ἠρώτησεν ὁ Κ. Ἀστέρης, τοῦ ὁποῖου τὸ ἐν βλέμμα ἠκολούθει τὰς ἀλλοιώσεις τῆς Ἀνθῆς.

— ὦ! Ναι! ἀπάντησεν· καὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς κατέστη ἐπίφοβος.

— Ἀνθῆ μου! ἐπεφώνησεν ἡ μήτηρ ἐγερθεῖσα· τί ἔχεις;

— Τίποτε, τίποτε! . . .

— Ἄ! πάλιν τὰ χθεσινά! ὦ! κύριοι, ἀπὸ τῆς χθὲς πάσχει καὶ σήμερον . . . μόλις πρὸ ὀλίγου ἠγέρθη . . .

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μῆτερ! ἐγὼ, ἂν μοι ἐπιτρέπητε, ἀποσύρομαι . . .

— Ναι! ναι! νὰ ἡσυχάσῃς νὰ ἀναπαυθῆς, μικρά μου, ἔλεγεν ὁ Σκουλούδης, καὶ ὁ Κύριος Ἀστέρης λαμβάνων ὑπὲρ ἑαυτοῦ τὰς συγγινήσεις, ἠγέρθη νὰ προσφέρῃ τὸν βραχίονά του, βοηθῶν τὴν Ἀνθῆν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν παρακείμενον θάλαμον.

Ἡ Ἀνθῆ ἠγέρθη, διότι ἠσθάνετο τὴν δύσκολον θέσιν τῆς, καὶ ἐδέχθη τὸν βραχίονα· ἀλλ' ἐνῶ οἱ πόδες τῆς ἐκλονοῦντο, μόλις ἐν τούτοις ἐστηρίζετο ἐπ' αὐτοῦ.

Τῆς μητρός ἡ πολυπαθὴς καρδιὰ ἐσκίρτησεν ἀπὸ ἀγαλλίασιν, ὅτε εἶδε τὴν μόνην ἐλπίδα τῆς στηριζομένην εἰς βραχίονα ἀνδρός, μεθ' οὗ πύχθη τότε ἀπὸ καρδίας νὰ τὴν ἴδῃ τὸ τάχιον συνδεδεμένη καὶ στηριζομένην διὰ παντός, διότι ἐσκέφθη κατὰ πρόληψιν ἴσως . . . ἴσως ὁ θάνατος ἐξῆλευ τὴν χαρὰν τῆς.

— Πόσον σὰς ἀνησύχησα, κύριε, ἐπρόφερον ἡ Ἀνθῆ· πλὴν δὲν πταίω, προσέθηκε μετ' ἀφελείας νηπίου, καὶ ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς συγγνώμης σας.

— Μὴν ἀμφιβάλλετε, ὑπέλαθεν ὁ βοηθός τῆς, ὅτι λυποῦμαι διὰ τὴν μικρὰν ἀδιαθεσίαν σας, καὶ μόνην τὴν κυρίαν μητέρα σας δὲν θὰ συγχωρήσω, θελήσασαν νὰ σὰς ἐνοχλήσῃ εἰς τοιοῦτον καιρὸν καὶ ἐνῶ ἐπάσχετε.

ἔπειτα καὶ τὴν μοῖραν, ἥτις μοι στερεῖ τὴν παρουσίαν σας, προσέθηκε, συνοδεύσας ταῦτα διὰ βλέμματος περιπαθοῦς, τὸ ὁποῖον ἔκαμε τὴν Ἀνθῆν νὰ ἐρυθριάσῃ καὶ νὰ κύψῃ πάραυτα κάτω τοὺς ὀφθαλμοὺς.

— Εὐχαριστῶ! εἶπεν, εὐχαριστῶ! διὰ τὴν καλωσύνην σας· καὶ πρὶν ἢ τὰ τρυφερά χεῖλη τῆς περαιώσωσι τὴν φράσιν, ὁ ναὺς διέτρεξεν ὀλόκληρον ὄδον, συνοικίαν, εὐρέθη εἰς μίαν αἴθουσαν, εἰς ἕνα χορὸν . . . καὶ ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν βλέμμα ἐπίσης περιπαθὲς, τὸ ὁποῖον εἶλαυε τὴν συμπάθειαν καὶ ἐπροκάλει τὴν πίστιν, ἠτενίσθη πρὸς αὐτήν. . . . ὦ! ἐστέναι μετὰ πόνου, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐστράφησαν πρὸς τὴν μητέρα τῆς.

— Τί εἶναι, Ἀνθῆ μου, τί ἔχεις κόρη μου;

— Τί ἔχει; ὑπέλαβε ὁ Κ. Ἀστέρης, μικρὰ ἀδιαθεσία βέβαια· ἀς ἀφήσωμεν νὰ ἡσυχάσῃ, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἀνθῆν καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν ἐλαφρά.

— Σοὶ εὐχομαι, καλὴν ἀνάπαυσιν, ὦραία μικρά μου! μὴν φοβῆσαι, εἶναι μᾶλλον τῆς αἰφνιδίας μεταβολῆς τοῦ καιροῦ. — Δὲν ἀκούεις πῶς βοῶκει ὁ καιρὸς, ἰδέ, ἰδέ πῶς ἐνύκτωσεν ἀπὸ τοῦδε· ἄ! χιών, τί χιών! — νομίζω, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν βόρειον Ἀμερικὴν· — Καλὴ νύκτα, εἶπε, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὸν Κύρ. Σκουλούδη μετὰ τοῦ συμβολαιογράφου.

— Μαρία, Μαρία ! ἐφώναζεν ἡ μήτηρ, ἡ Μαρία ἐνεφρανίσθη.—Φρόντισε, φρόντισε νὰ ἀναπαυθῆ.—'Αναπαύσου, μικρά μου, νὰ ζητήσω τὸν ἴατρόν;

— Ὄχι ! ὄχι ! φρόντισε διὰ τοὺς ξένους σου.

— Τῷ ὄντι φαντάσου, τοὺς ἐγκαταλείψαμεν μόνους, πλὴν μήπως πταίωμεν ; ἔπειτα, Ἀνθῆ μου, οὗτοι δὲν εἶναι ξένοι, μάλιστα ὁ Κύρ. Ἀστέρης . . .

— Ὁ Ἀστέρης ; ἠρώτησεν μηχανικῶς ἡ Ἀνθῆ.

— Εἶναι χρυσοῦς νέος, τοσάκις ὁ μακαριότης πατήρ σου μοῦ ἔκαμε λόγον περὶ αὐτοῦ καὶ ὁ σκοπὸς του ἦτο πάντοτε νὰ . . .

— Νά ;

— Νὰ μὴν ἀφήσωμεν ἕνα καλὸν φίλον, ἀξιόλογον νέον, νὰ μακρυνθῆ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μας, ἀλλὰ . . .

— Ἀλλὰ ;

— Ἀλλὰ νὰ τὸν κάμωμεν ἰδικὸν μας . . . ἦτον πάντοτε ὁ σκοπὸς του . . .

— Ἰδικὸν μας ; πῶς ; ἠρώτα ἀφελῶς ἡ Ἀνθῆ, ἐνῶ ἡ μήτηρ της δι' αὐτοῦ τὴν προδιέθετεν εἰς μεγάλην διαπίστευσιν . . .

— Ἐπειτα, ἔπειτα σοῦ λέγω, μικρέ μου ἄγγελε' τώρα ἠσύχασε, ἀναπαύσου εἰς τὴν κλίνην σου, νὰ ἰδῶ καὶ ἐγὼ τί γίνονται οἱ ξένοι μας ; καὶ ἐναποθέσασα ἐπὶ τῶν βεβαρυμένων βλεφάρων τῆς Ἀνθῆς θερμῶτατον φίλημα, ἀπῆλθεν.

Ἡ Ἀνθῆ μείνασα μόνη ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως.—

Τί παράδοξος εἶναι ἀπὸ τῆς χθὲς ὁ τρόπος τῆς μητρός μου ; ἀλλὰ μήπως καὶ ἐγὼ δὲν μετεδλήθην ;— Χθὲς τῆς ἦλθεν ὁ ξένος αὐτὸς καὶ ἡ χαρὰ της δὲν ἐκρύπτετο σήμερον ἀπὸ πρωτὰς ἀνητύχει εἰς προτομασίας.— Χθὲς ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἠδυνήθην νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὸν ξένον σήμερον μοι ἐσύττανε νὰ στολισθῶ, νὰ γίνω ὠραία, νὰ εἶμαι εὐθυμος . . . Καὶ ἐγὼ ; . . . ὦ ! ἐγὼ δὲν θέλω τίποτε ! διὰ τίποτε δὲν μὲ μέλει ! καὶ ἤρχισε νὰ ἀποδύηται καὶ νὰ πετᾷ ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς στολισμούς της. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ βλέπον πρὸς τὸν κῆπον, καὶ ἀφοῦ ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὰ χεῖλη προσκεκολλημένα ἐπὶ τῆς ὑέλου, δι' ἧς μόλις διῶρα τὰ διὰ λευκῆς συνδόνης καλυπτόμενα δένδρα.

Ὡ ! Θεέ μου ! εἶπε, Θεέ μου ! ἂς ἦτο δυνατόν ἡ χιῶν αὐτῆ νὰ παγώσῃ καὶ τῆς καρδίας μου τὴν φλόγα.— Ἄς ἦτο δυνατόν νὰ γίνω χιῶν καὶ ὡς τὰς νιράδας αὐτῆς ψυχρὰ νὰ μὴ θερμαίνωμαι καὶ ἀναλύω εἰς τὴν πρώτην ἀκτίνα τοῦ ἡλίου σου . . .

Ὡ ! ἡ ἀνεμοζάλη αὐτῆ ἡ ἔκτατος συνοδεύει τὴν ἔκτακτον ταραχὴν τῆς καρδίας μου ; καταστρέφει αὐτῆ, καταστρέφει εἰς τὴν ὁρμὴν της, καταμαδᾷ τὰ μόνα φύλλα τῶν δένδρων καὶ διαθλά τοὺς τρυφεροὺς κλόνους, οἵτινες τολμηρὰ προτείνουσι τὸ τρυφερὸν στέλεχος των . . . μόνον ; ἀλλὰ καὶ τὰς δρυὺς ἐκριζοῖ καὶ τοὺς βράχους καταρρέπτει. Καὶ ἡ θύελλα τῆς καρδίας μου . . . ὦ ! καὶ ἐκείνη ὡς αὐτὴν

ἐγείρεται, καὶ ἡ πρώτη πνοὴ ἤρκεσε νὰ μαράνη τὸ πρῶτον ἄθος της — βεβαίως ὁμοία δύνამις, ὡς βαίνει, θὰ διασπᾷ καὶ τὸν μόνον κλόνον τῆς τρυφερᾶς ἐλπίδος μου, καὶ τότε, ἰδοὺ καταπίπτει τὸ δένδρον τῆς ζωῆς. . . Ταχύτερα, ταχύτερα ! Θεέ μου, τὸ τέλος μου, ἂν οὕτω μοι εἶναι γεγραμμένον . . .

Ἐν δάκρυ θερμὸν κατέρρευσε τῆς τρυφερᾶς παρειᾶς της καὶ ἔστη πρὸς τὴν ἄκραν τῶν χειλέων της ἡ Ἀνθῆ ἐγεύσατο αὐτοῦ.

— Πικρὸν ! εἶπε, τὸ δάκρυ τῆς θλίψεως ἄρα γε, ὅποσον γλυκὸ εἶναι τῆς χαρᾶς ! . . .

Ἀφῆκε τότε τὸ πρὸς τὸν κῆπον παράθυρον καὶ ἐπακούμβησεν εἰς τὸ τῆς ὀδοῦ. . . Σκότος σχεδὸν εἶχε καταλάβει τὰ πέριξ καὶ ἡ χιῶν πίπτουσα κατὰ στιβάδας, ὑψοῦτο πρὸς τὰ ὑπὲρμα μέρη, ἔνθα καὶ τὰ πτηνὰ παραφερόμενα, ἤρχοντο νὰ ζητήσωσι ἀκέπην.

Διατί ἄρα γε καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴ εὐρίσκη καταφυγὴν καὶ ἀκέπην διὰ τὰ πάθη του, ὡς τὸ πτηνὸν ἐκεῖνο ; ἢ διατί νὰ ἔχη πάθη ; ἐννοῶ διατί . . . διότι ἔχει ἀναμνήσεις . . .

Ἰδοὺ, μία συντετριμμένη ὕελος ἀναμνησθεὶς εἰς τὴν Ἀνθῆν ἐν συμβᾶν τῆς προτραίαιας, τὸ ὅποιον χρῆσιμεύει ὡς ὁ μίτος τῆς Ἀριάδνης διὰ τὰ φάση εἰς τὴν ἀρχικὴν αἰτίαν, εἰς τὸ βάθος τοῦ λαβυρίνθου τῆς καρδίας της ἰδοὺ ἡ ἐνίσχυσις τοῦ πρώτου καὶ τελευταίου πάθους.

— Ἰδοὺ μία ἀνάμνησις, ἐμυρμύριτε καὶ ἡ Ἀνθῆ προσψάουσα τὴν ὕελον εἰς μάρτυς τοῦ πρώτου μου ἐρωτικοῦ παλμοῦ. . . ἡ καρδία μου πάλλει, φλογίζομαι, καίω. ὦ ! τί εἶναι μία κόρη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, τί εἶναι δι' αὐτὴν εἰς παλμὸς τῆς καρδίας, καὶ παλμὸς ἀνταπόδοτος . . .

Πλὴν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμπνέη τις τοσοῦτον πάθος χωρὶς νὰ αἰσθάνεται. . . διατί διῆλθε τὴν ὁδὸν ταύτην, διατί . . . μὲ ἐθεώρει ; ἠγρύπνει βεβαίως καὶ ἐκεῖνος καὶ ὠνειροπόλει, ὅταν ἐγὼ ἔπασχον τὸ αὐτό . . . διατί τοῦτο ; διατί ἐκεῖνο ; διατί . . . διατί . . . καὶ τόσα ἀπὸ τῆς χθὲς διατί, ἐξετάζω εἰς ἐμαυτὴν καὶ παθαίνω ! . .

Θεέ μου ! εἶπε καὶ ἐγονωπέτησε ὑψώσασα τὰς χεῖρας πρὸς οὐρανόν. Θεέ μου ! θεράπευσόν με ἂν κακὸν εἶναι ὁ ἔρωσ' εἰδὲ καὶ μὴ, ἐμπνευσον καὶ εἰς ἐκεῖνον τὸν αὐτὸν λογισμὸν, τὸ αὐτὸ αἶσθημα ! . .

Ἰδὲ τί σκέπτομαι . . . Πάτερ μου ! μεσίτευσον ὑπὲρ τῆς ἀρφανῆς κόρης σου, ἢ δέξου αὐτὴν πλησίον σου, διότι τὸν ἀγαπῶ ! τὸν ἀγαπῶ ! τὸν Γαβριὴλ, χωρὶς νὰ θέλω ! ἐπεφώνησε καὶ ἔπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡς ἂν λέξις ἡ τῆς ἰδέας τὸ βάρος τὴν κατέβαλον.

Ἐκεῖ μεθ' ὧραν ὀλόκληρον, ὅταν οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν, ἡ μήτηρ ἀναζητοῦσα αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην της, τὴν ἀνεῦρεν ἐκεῖ χαμαὶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου . . .

Ἀλλοίμονον ἐκραύγασε Μαρία ! ἡ Ἀνθῆ μου ! ἕνα φῶς ! καὶ ἔδραμε πρὸς αὐτήν. Ἡ Ἀνθῆ εἰς τὴν φωνὴν τῆς μητρός ἠγέρθη κατάψυχρος.

— Τί εἶναι μήτερ !

— Τί εἶναι; σέ ζητῶ εἰς τὴν κλίνην σου καὶ σέ εὐρίσκω ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θαλάμου τούτου, χαμαὶ, ἡμίγυμνον εἰς τοιοῦτον χειμῶνα; Μὰ! Ἄνθῃ μου τί ἔχεις ἀπὸ τῆς χθὲς καὶ μὲ κάμνεις νά

— Συγγνώμην! μῆτερ' δὲν ἠδυνήθην νά ἀναπαυθῶ . . . Ἄνεχῶρησαν οἱ ξένοι;

— Ταύτην τὴν στιγμήν τοὺς παρέλαβεν ἡ ἄμαξα . . . πλὴν πιστεύω, ὅα διηγούνται τὸ γεῦμα, τὰς περιποιήσεις μας — Μάλιστα ὁ Κύρ. Ἀστέρης οὔτε ἔφαγεν, οὔτε . . . Τί εὐγενής! κάθε στιγμήν καὶ ἠρώτα, τί κάμνει ἡ Ἄνθῃ, εἶναι ἥσυχος; καὶ τότε μόνον καθυσάχασεν, ὅταν ἡ Μαρία τῷ εἶπεν, ὅτι κατεκλιθῆς καὶ ἀνεπαύεσο.

— Πλὴν ἔλα, ἔλα! εἰς τὸ δωμάτιόν σου καὶ λαβοῦσα αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν ἠσπάζετο . . . Χριστέ μου! καλὲ σὺ ἐπάγωγες;

Καὶ μόλα ταῦτα τὸ στήθος μου φλογίζεται . . . διανοεῖτο ἡ Ἄνθῃ ἀκολουθοῦσα τὴν μητέρα της.

Σχεδὸν ἐκινδύνευσαν οἱ τρεῖς ξένοι μέχρι τῆς εισόδου των εἰς τὴν πόλιν, διότι τὸ σκότος ἦτο βαθὺ καὶ ἡ χιών κατεκάλυψε τὴν κεχαραγμένην ὁδόν· ὁ δὲ ἄνεμος καὶ τὴν ἀναπνοὴν αὐτὴν ἀφῆσε τέλος ἐφθασαν ἐνώπιον τῆς οἰκίας τοῦ Κυρ. Σκολοῦδῃ παγοτρέμοντες.

— Ἐὰν λοιπὸν σοὶ τὸ ἐπιτρέπη ὁ καιρὸς, εἶπεν ὁ Σκολοῦδης, σὰς περιμένω Κύριε Ἀστέρη, καὶ πρὶν τοῦ σαββάτου τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἡ τράπεζα θέλει σὰς μετρήσει τὸ ποσὸν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων δραχμῶν, καθὼς θέλω σὰς παραδώσει καὶ ὅλους τοὺς τίτλους τῶν ἰδιοκτησιῶν τῆς Κυρίας

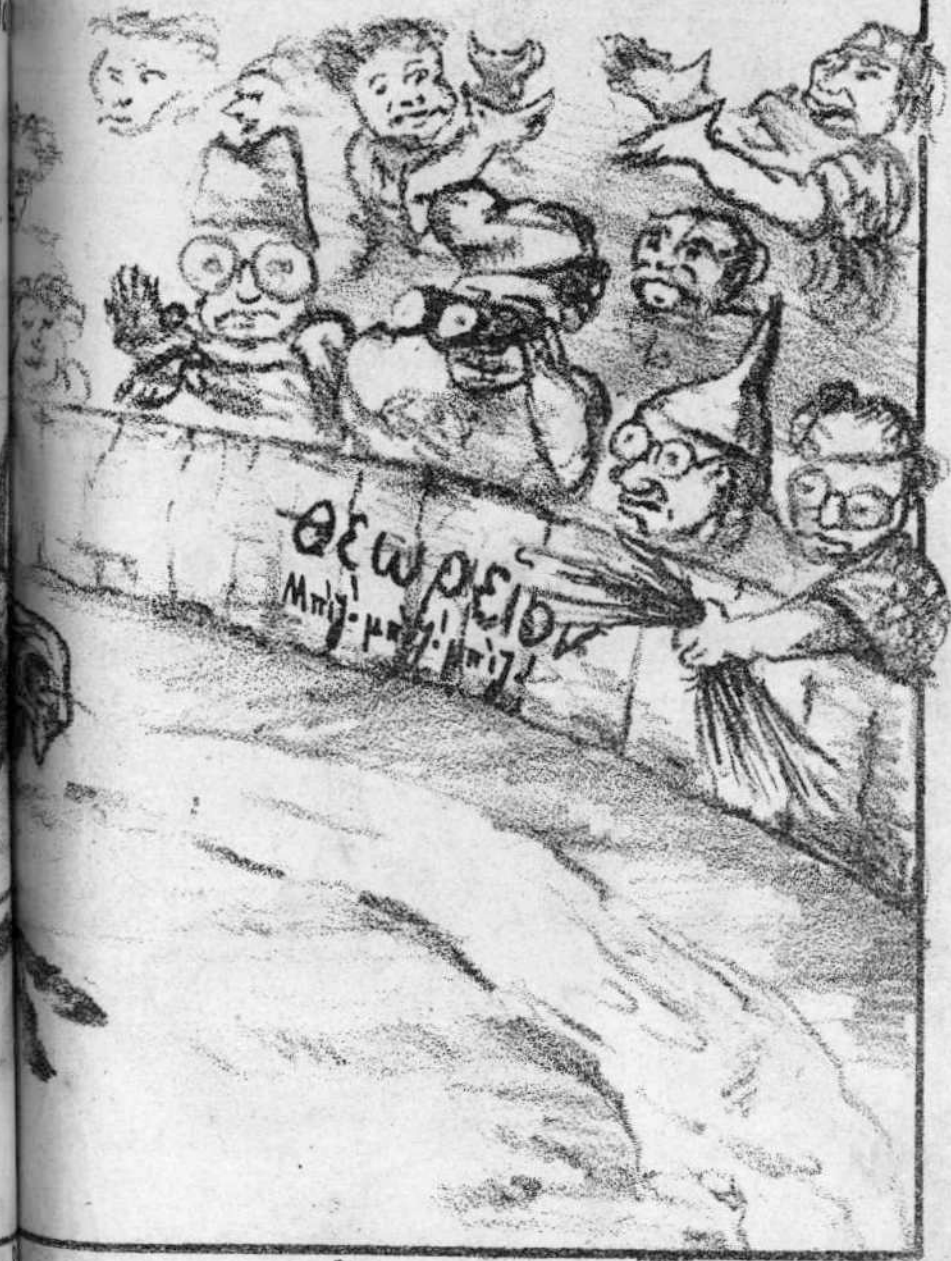
— Ἐχει καλῶς, Κύριε Σκολοῦδῃ, εἶπε, καὶ τὸν ἀπεχειρέτησαν

Τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας του ἀνῆλθεν, ὁ Σκολοῦδης σκεπτόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἰδιαίτερόν του δωμάτιον ἐβάδιζεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἐμονολόγει. Περιουσία! περιουσία, ἔλεγεν ὄχι εὐκαταφρόνητος εἰς κτήματα καὶ χρήματα, ἡ ἐπικερδεστέρα ἐμπορικὴ ἐπιχειρήσεις δὲν ἠδύνατο νά τῷ παρέξῃ τόσον κέρδος. . . Πλὴν στὸ διάβολο! ὅλα! ἀλλὰ πιστεύει τις ποτε, ὅτι ὁ διαθέσιμος καὶ τὰ τέκνα του, ἔχει σῶας τὰς φρένας τί! παράδοξος διαθήκη.

« Διαθέτω λέγει, ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν μου (πλὴν τόσου . . . ποσοῦ ἀνήκοντος εἰς τὴν σύζυγόν μου τὴν . . .) ὑπὲρ τοῦ Κυρ. Ἀστέρη . . . ἐὰν οὗτος λάβῃ ὡς σύζυγον τὴν μόνην μου θυγατέρα Ἄνθῃν εἰς δεκαεξαετῆ ἡλικίαν· παραλαμβάνει δὲ τὴν διατεθειμένην ὑπὲρ αὐτοῦ περιουσίαν πρὸ ἐνὸς ἔτους . . . »

Ἐννοεῖται τώρα, ὅτι αὐτὸς ἔχει τὸ δικαίωμα εἰς διπλὴν κληρονομίαν, καὶ τῆς περιουσίας καὶ τῆς θυγατρὸς, τῆς μικρᾶς ἐκείνης ἀγγέλου, ἧτις ἀγνή καὶ ὑπήκοος οὔσα προσφέρεται ὄψια, ὡς ὁ Ἰσαὰκ, ὑπὸ τῆς εὐπίστου μητρὸς της καὶ . . . ὦ! ἂν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρωπίνους νόμους ἠδύνατο νά μεταβάλλουν οἱ ἄγγελοι τὸ ἐλάχιστον . . . τὸ μέτωπόν του ἐρυτιδῶθη ἐν μιᾷ καὶ τὸ ἦθος του ἔλαθεν ἐκφρασιν ἀνθρώπου ἐμπνεομένου . . . ὦ! τῷ ὄντι εὐτυχὴς ἰδέα ἂν τὸ πρῶτον ἐμπόδιον στέψῃ ἐπιτυχία, ἡ ἰδέα μου εἶναι ἐμπνευσις μετανοοῦντος πατρὸς (ἀκολουθεῖ)

Μέγα Ονειρόν.
της Επιδό

ΗΕΛΤΙΣ

Καιό τῶον.

ἀλί ἄμα

ἀλλάσσει τὸ δρομο τῆς.

ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ ΤΑ ΠΗΔΗΜΑΤΑ.

— — — — —

— Δέσποτα Ἀβδηρίτα! Δέσποτα Ἀβδηρίτα!

— Σίγα δαιμόνιον, τί τρέχει;

— Τί τρέχει; ἐρωτᾷς; σπουδαῖα πράγματα, γέρο μου, σπουδαῖα! Ὅχι δὲ πάλιν τόσῳ σπουδαῖα, ὥστε νὰ νομίσῃς ὅτι ἐγένετο ἀλλαγὴ ὑπουργείου, ἢ ὅτι καθυπεβλήθησαν καὶ ἄλλαι πιστώσεις, ἀναπληρωματικαὶ διὰ τὰς ἀναπληρωματικὰς; οὔτε ὅτι ἡ βουλὴ ἐψηφίσαστο νὰ λάβῃ καὶ τὸν τελευταῖον μισθόντης, οὔτε. οὔτε

— Ἀλλὰ τί λοιπὸν;

— Ἐν μικρὸν μυστήριον ἔρχομαι νὰ σοὶ διακοινώσω, Δέσποτα ὅμως μυστικὸν σπουδαῖον καὶ σοβαρὸν ὅσον ἐνδέχεται, διὰ νὰ πεισθῇς τέλος πάντων, ὅτι καὶ ἐγὼ εἶμαι σοβαρὸς καὶ σπουδαῖος ὅσον ἐνδέχεται.

— Ἄς ἀκούσω.

— Ἰποσχέθητι πρῶτον, ὅτι δὲν θὰ τὸ ἐμπιστευθῇ εἰς κανένα, ἀλλὰ θὰ μείνῃ μεταξύ μας, ὡς καὶ μεταξύ μας ἐρρέθη.

— Εἰπέ το λοιπὸν, ὑπόσχομαι!

— Ναί, ἀλλὰ ἤξεύρεις ὅτι τὸ ἤξεύρω ἐκ τῆς ἀνακρίσεως, καὶ ἡ ἀνάκρισις

— Ἄκουσον τρικέρατον! ἢ εἰπέτο, ἢ σοῦ λέγω ἐγὼ, ὅτι δὲν ἤξεύρεις τίποτε! ἀλλ' ἤλθεσ ζιζάνιον! μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ σκανδαλίσῃς καθὼς τὴν παρελθοῦσαν εἰς ἐκ τῶν καλῶν γερόντων τοῦ ἔθνους ἐγίνωσκε τὴν θεραπείαν, λέγει, νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὰ ἐξόδα ἐνός ὑπουργείου, καὶ ἐν τούτοις, ὡς κακὸζῆλον γραβίδιον, τὸ ὅποιον κατὰ τύχην γνωρίζει ἐν φάρμακον θεραπευτικὸν καὶ τὸ φυλάττει μυστήριον, ὅπως παρὰ δώσῃ αὐτὸ κληρονομίαν μετὰ θάνατον, δὲν τὸ ἔλεγε καὶ σὺ— τὸ ἤξεύρω, λέγεις, ἀλλὰ . . . ἀλλὰ εἰπέτο, τέλος πάντων, ἄλλως πῆδα! ἐμπρός! καθύσον τί μὲ μέλει διὰ τὰ μυστήρια.

— Ἄλλ' ὅταν ἀφορᾷ σὲ;

— Ἐμέ; τότε ἀλλάσσει, λέγε!

— Μίαν στιγμήν λοιπὸν, νὰ ἰδῶ μὴν ἔχωμεν ἀεροατὰς, διότι σεῖς οἱ ἄνθρωποι τόσον ἔχετε περιέργειαν, ὥστε ὡς ἂν ἦσθε ἀτυνομικοὶ κατὰ σκοποὶ, προσκολλᾶτε τὰ ὦτα σας εἰς τοὺς τοίχους διὰ νὰ μανθάνετε τὰ μυστήρια τῶν ἄλλων, ἐνῶ προδίδετε τὰ εἰδικά σας; ἀλλ' ἐκεῖνοι τοῦλάχιστον ἔχουν καὶ δίκαιον, διότι πῶς ἄλλως θὰ μάθῃ

ἡ ἱερὰ ἀστυνομία καὶ θὰ μυρισθῆ, ποῦ κρύπτεται ὁ Σακελλαριάδης, εἴαν δὲν προσκολληθῆ τὰ σεβαστὰ ὄψα της εἰς πᾶσαν κρυφίαν φωνήν, καὶ δὲν ἐμβάλλῃ τὴν ἐντιμον βίνα της, ὅπου νομίζει ἀναγκαῖον . .

— Πάλιν ἀλλ' ἀντ' ἄλλων τέλος πάντων

— Νὰ μάθης τὸ μυστήριον; ἰδοὺ Κύριός τις σοὶ ἐπλήρωσεν, λέγει, 20 πεντόφραγκα διὰ νὰ γελοιογραφῆσῃς τὸν πρωτότυπον συντάκτην τῆς Ἑλπίδος

— Ψεῦδος!

— Ψεῦδος! πλὴν ἐκεῖνος παρὰ τοῦ ὁποίου τὸ ἔμαθον ὀρρίζεται εἰς τὴν λέξιν ψεῦδος.

— Μά! τέλος ποῦ τὸ ἤκουσες, ποῦ τὸ ἔμαθες, διαβουλεμένο! αὐτὸ τὸ μυστήριον;

— Ἰσα, ἴσα δά! αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικόν, τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰ προδώσω, διότι

— Διότι;

— Διότι τὸ ἀνέγνωσα εἰς τὴν Ἑλπίδα

— Τὴν ἐφημερίδα;

— Μὲ συγχωρεῖς Δέσποτα ἀλλὰ καὶ τὸ δαιμόνιον δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαντήσῃ ἐκ τοῦ γέλωτος

— Λοιπὸν ἐκατάλαβα, τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι δημοσιευμένον εἰς μίαν ἐφημερίδα, τὴν κοινῶς λεγομένην Ἑλπίδα . . . ὁ Ἀβδηρίτης ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμάς . . .

— Δαιμόνιον ἠξεύρεις γράμματα;

— Ὅσα θέλεις καὶ τὰ εἰκοσιτέσσαρα τὰ ἑλληνικὰ καὶ

— Ἄρχει γράφεις; ὀρθογράφεις;

— Ὅσῳ ᾗδι αὐτὸ δά μείνε ἤσυχος, γράφω ὡς τύπος καὶ ὀρθογράφω καλῆτερα ἀπὸ τὸν συντάκτην τῆς ἐπὶ τοῦ ποιητικοῦ συναγωνισμοῦ ἐκθέσεως.

— Λοιπὸν κάθησε, λάβε πένα, χαρτί . . καὶ γράφε, ἐνῶ ἐγὼ ὑπαγορεύω σοι, θὰ ζωγραφίζω τὸ χαριτωμένο μοῦτρο τοῦ συντάκτου τῆς καλοθρεμμένης Ἑλπίδος.

— Λοιπὸν!

Παρεγνωρισμένε μου ὑπουργικὲ σκύλε!

Μὴ γαυγίζης δά τόσῳ πολὺ ἐνῶ εἰσέρχομαι εἰς τὸ ἐνδιαίτημά σου, καὶ μὴ μὲ δεικνύης τοὺς κομψοὺς, τοὺς θαυματουργοὺς σου ὀδόντας, διότι παρατήρησε, ἀκριβέ μου, εἶμαι . . εἶμαι ὁ συντάκτης τοῦ Ἀβδηρίτου, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ἔχεις λόγους, πιστεύω, νὰ κρύπτῃς τὴν οὐρὰν μεταξὺ τῶν ποδῶν σου καὶ νὰ κλίνῃς τὴν κεφαλὴν συμβιβαστικῶς. — Ἄ! μὲ ἐνόησες, βλέπω, καὶ τὰ γαυγίσματά σου σταματοῦν αἰφνηδίνως, καὶ μόνον ἐν ἀναθεματισμένο κοκκαλάκι ἀπασχολεῖ ἀκόμη τὴν ἀπληστίαν σου.

Μὲ γράφεις, φίλτατέ μου, (καὶ εἶχε δίκαιον φαίνεται ὁ μακαρίτης ὁ Αἰώσωπος, ὅταν ἔλεγε, ὅτι τὰ ζῶα ὠμίλουν καὶ ἔγραφόν ποτε ὡς ἄν-

θρωποι, μὲ γράφεις λοιπὸν, ὅτι δύναμαι ἐλευθέρως νὰ κάμω τὴν γελοιογραφίαν σου, ἀρκεῖ μόνον νὰ λαμβάνω, ὅχι εἰκοσιν, ἀλλὰ σαράντα τάλληρα, διὰ τὸ ὑποκειμένον σου.

Μὰ τὴν ἀλήθειαν! πρώτην φοράν μοῦ ἐπῆλθεν ὁ πειρασμὸς, ἀκριβέ μου Κωστάκη, νὰ ἀκούσω τὴν συμβουλὴν σου, καὶ τοῦτο (μεταξὺ μας ἄς μένη) διότι γνωρίζω τὴν περὶ τὰς προμηθείας, ἐργολαβίας, καταχρήσεις, σφετερισμοὺς καὶ λοιπὰ εἰδικότητά σου, δι' ὧν ἔχεις τὴν τιμὴν νὰ ἀναγνωρίζεσαι ἀπὸ τὸ Πανελλήνιον ὄλον. Ἐν τοιοῦτον λοιπὸν προφέσορα, ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπακούσῃ τις εὐσεβῶς καὶ νὰ συμμορφωθῆ μὲ τὰς παραινέσεις του.

Ἐν μόνον πρᾶγμα μὲ δυσκολεύει, σεβαστὲ σύμβουλε, πῶς διάβολο δηλαδὴ θὰ τὸ κατορθώσω γράφων τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν εἰκόνα σου, νὰ λάβω ὡς ἀνταμοιβὴν — πόσα εἶπες; — σαράντα τάλληρα! μὰ τοῦτο δά, δὲν τὸ τρώγουν οὔτε οἱ σκύλοι, οὔτε σὺ, ἀκριβέ μου, μ' ὄλην τὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τοὺς ὀδόντας σου.

Σαράντα τάλληρα διὰ τὴν γελοιογραφίαν σου! διὰ τὴν γελοιογραφίαν σου τάλληρα σαράντα! ὅπως δήποτε καὶ ἂν τὸ ἐκφράσω, δὲν ἔρχεται φίλε μου, δὲν ταιριάζει. — Μολονότι ἔχεις δίκαιον ἴσως.

Εἰς τὴν κοινωνίαν αὐτὴν, τὴν τόσῳ χαμηλὴν ἐν τῇ ἐξουσίᾳ, τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ σήμερον! μήπως σὺ, καλέ μου μελανογράφε, δὲν ἀνταλλάσσης πᾶσαν στιγμὴν μὲ χιλιάδας δραχμῶν τὴν Ἑλπίδα σου ἥτις τὸ ἐνοεῖς, δὲν ἀξίζει συνήθως μίαν γελοιογραφίαν μας; διατί λοιπὸν νὰ μὴ λάβω καὶ ἐγὼ τεσσαράκοντα τάλληρα, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ ζωγραφίσω τὰ ὄψα σου τὰ κάλλη.

Θέλω τὸ πράξει λοιπὸν, θέλω τὸ πράξει.

Ἐλα δά! μὴ γελᾷς τόσῳ, ἐγωῖστά! διότι παρεδέχθην τὴν παραινέσιν σου. Ἰδέτον, ἰδέτον τὸν διάβολον! σαλεύει τὴν οὐρὰν καὶ τὰ ὄψα καὶ εἶναι σχεδὸν ἔτοιμος νὰ μὲ πνηγυρίσῃ εἰς ἐν τῶν προσεχῶν φύλλων του.

Δι' ἀγάπην Θεοῦ! μὴ μὲ κάμῃς τὸ ἄδικον τοῦτο, θαυματουργέ ἐργολάβε! ἕκαμα λοιπὸν κάμμιαν τρομερὰν ἀτιμίαν διὰ νὰ μὲ ἐπαινέσης, σὺ, εἰς τὸ φύλλον σου;

(Πῶς ἄραγε νὰ τὸν ἀρσπλίσω τὸν Σατανᾶ; πῶς νὰ τὸν ἀρσπλίσω!) Ἄ! ναι, τὸ εἶχα λησμονήσει τῶνόντι. ἠξεύρεις φίλτατέ μου, ὅτι εἶσαι ὀλίγον ἀχάριστος; διατί νὰ μὲ ἀδικήσης τόσον συμβουλεύων με νὰ πληρωθῶ διὰ τὴν εἰκόνα σου: δὲν ἔπρεπε τάχα νὰ μοὶ ἀποδώσης καὶ ὀλίγην ἀφιλοκέρδειαν; Σὺ ἐνθυμῆσαι, παλαιὲ φίλε, ὅτι καὶ ἄλλοτε, ἠξεύρεις, εἰς τὰς ἐνδόξους θεατρονικὰς ἡμέρας σου, εἶχα λάβει τὸν κόπον νὰ σε ζωγραφίσω, κατ' ἐπανάληψιν καὶ διὰ τὴν τιμὴν ταύτην, οὔτε ἐν λεπτόν δὲν μὲ ἐπέτρεψεν ἡ συνειδήσις μου νὰ λάβω — μάλιστα ἤμην ἔτοιμος εἴαν θέλῃς νὰ σε δώσω καὶ πέντε.

Πλὴν ἰδοὺ ἐπετύχαμεν· ῥυτιδάνει πάλιν τὸ καθαρὸν πρόσωπόν του καὶ κατὰ τὸ ἤμισυ ὠργισμένος, μοὶ δεικνύει τοὺς κομψοὺς ὀδόντας του

— Ἄ! βέβαια θέλει μᾶς κοπνίσει εἰς ἓν τῶν προσηχῶν φύλλων του, φευγὸν, φευγὸν! παιδιὰ ἀφοῦ τὴν ἐπετύχαμεν ἤδη . . . μὴ ποτε πάθωμεν ὅ,τι καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸν προχθασινὸν μας Κομήτην.

Ἰγείαινε καλέ μου φίλε, καὶ σύμβουλε.

Σὲ περιπτύσσομαι ἐγκαρδίως καὶ συνιστῶ εἰς τὴν μνήμην σου τὸν ταπεινὸν δούλον καὶ φίλον σου

ΑΒΑΗΡΙΤΗΝ.

— Ἄρκει, σφράγισε τώρα, καὶ εἰς ἓν πηδῆμά σου ῥίψετην μετὰ πλήρους ἀβροφροσύνης ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ φύγε, πῆδα μήπως τύχη νὰ κρατῆ τὴν βάρδον του καὶ ἔχομεν νέας σκηνάς, νέα Μπαστάρδεια καὶ τότε ποῦ ὁ Κύριος Στράϊτ καὶ ἡ Κυρία Πανδώρα, ὥστε ἐκ τῆς διαφωνίας αὐτῆς νὰ προκύψῃ ἀμφιβολία, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ ἐξαίρετα ἐν μικρὸν σφαιρίδιον φυτευμένον εἰς ἓν κρανίον ἢ μία λεπτοφυῆς λεπίς εἰς κοιλίαν παραγεμισμένην ἀπὸ ἄχυρα.

— Πῆδα λοιπὸν, πῆδα εἰς τὴν Μουσικὴν!

— Τί ὥραία μουσική! ἐτηλεγράφησε τὸ δαιμόνιον. ὦ! πρώτην φορὰν, αὐτὴν τὴν φορὰν βλέπω ἀριστοκρατίαν πεζῆν. Πῶς τὸ ἀπεφάσισεν, ἀφοῦ μόνη αὐτῆς μέμινα εἶναι ἡ προφύλαξις τῶν ποδῶν καὶ τῆς κεφαλῆς

Δηλαδή, Δέσποτα, καὶ μία δοκιμὴ διὰ τοὺς πλατεῖς πετάσσους, ἂν ἐμποδίζουσι τὴν βροχὴν, καθὼς ἐμποδίζουσι καὶ τὸν ἥλιον δὲν εἶναι κακὴ πιστεῦω. Καὶ τὸ δαιμόνιον χωρὶς νὰ περιμείνη τὴν ἄδειαν, ἐτινάχθη ὡς βέλος εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἔγεινεν ἄφαντον.

Μετὰ τινα στιγμὴν, ἰδοὺ μικρὸν τι σημεῖον μέλαν ὑψώθη πρὸς δυσμὰς· ὁ Ἀβδηρίτης ἔσυρε τὴν οὐρὰν τοῦ διαβόλου, ἐν τῷ ἅμα δύο ἀστραπαί, οἱ δύο ὀφθαλμοὶ τοῦ δαιμονίου, ἀπήντησαν, ὅτι προσέχει· καὶ μία βροντὴ, ἀπεκρίθη, παρὼν!

Τὸ σημεῖον ἐμεγεθύνετο, ἐμεγεθύνετο, ἐπλησίαζε καὶ ἰδοὺ νέφος κατὰμαυρον ἔστη ὃ ἐρ τὴν παιανίζουσαν μουσικὴν καὶ ἐκεῖ διεῤῥήχθη εἰς βροχὴν ῥαγδαίαν. — Τὸ δαιμόνιον ἐτηλεγράφησε.

— Γράφε, γράφε δέσποτα! μία Κυρία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες κυρίαί, ἐννοεῖς ἀπ' ἐκείνας, αἵτινες φοροῦν πετάσσους· ἀφαιροῦν αὐτοὺς, τοὺς τυλίσσουν ὑπὸ τὸ ἐνδυμά των, τοῦ ὁποίου ἢ μία ἄκρα χρησιμεῖσι ὡς κάλυμμα καὶ τρέχουν, τρέχουν ἐδουρόμεναι, ὑπὸ τὴν σκέπην ἐνὸς ἀλεξιβρόχου, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ἑτέρα τις κυρία, ἥτις ἤδη γελᾷ μὲ ἐκείνας, αἵτινες πρὸ ὀλίγου εἶχον τὴν τιμὴν νὰ γελοῦν διὰ τὸ πρωτότυπον τοῦ ἀλεξιβρόχου τῆς.

ὦ! μία γελοιογραφία, δύο γελοιογραφίαι· ἐδὼ μὲν προσφέρει νέος τις ξανθὸς, μὲ οὐρανοχρόους γλυκεῖς ὀφθαλμοὺς, ἀρκετὰ τρυφερὸς, καθόσον εἶναι καὶ ξανθὸς, εἰς μία μαυρομάτα τὸ ἀλεξιβροχόν του, κατὰ προτίμησιν, ἐνῶ ἑτέρα τὸν κράζει, Κύριε Κύριε καὶ δι' ἐμὲ ὀλίγην ὀμπρέλλα περικαλῶ.

— Μὰ κυρία μου, ὅστις προφθάσει. . . .

— Ἐκεῖ πάλιν, τρεῖς, τέσσαρες κυρίαί μορφώνουν τὸ σύμπλεγμα μιᾶς ἀνοδοδέσμης, τὴν ὁποίαν καταβρέχω ἀφρόνα ἴσως ἀναθάλλῃ· σύγκειται ἀπὸ διάφορα χόρτα, διότι βεβαίως τὰ ἄνθη ὅταν δὲν μυρίζουν εἶναι χόρτα.

Καὶ τέλος ἐτρύπωσαν ἐδὼ, ἐτρύπωσαν ἐκεῖ καὶ καθὼς παρατηρῶ τῷ ὄντι τοῦ συρμοῦ τὰ καπέλλα δὲν εἶναι διὰ τὴν βροχὴν.

Τὸ νέφος διελύθη· καὶ τοῦ διαβόλου ἢ βροχῆ ἔπαυσεν, ἔπαυσεν! φωνάζει ὁ κόσμος. . . . Ὀλίγος ἥλιος τώρα νὰ στεγνώσῃ τὸ εὐγενέστατον ἐκεῖνο ἐνδυμα χρώματος παπαρούνας καὶ δύο κορδέλλας καθαγιαίας, αἵτινες μορφώνουσι χαριέστατον ταινιόδεσμον ἐπὶ τοὺς κροτάφους ἐνὸς προσώπου, τὸ ὁποῖον μὲν ἀναγνωρίζω. Παράδοξον πόσον ἀλλοιώνει καὶ ἡ βροχὴ! ἐνῶ ἄλλοτε ἔβλεπες ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ τὸ βροδοκρινον μιᾶς βυζαντινῆς ζωγραφίας, τώρα μὲν ἀναγνωρίζεις τὴν σανίδα ἐφ' ἧς προετοιμάσθησαν αἱ βραχί τοῦ εἰκονογράφου.

— Ἀδελφὴ! τί κακὸ εἶναι αὐτὸ, 'πάγει σ' τὸ δαίμονα, τὸ φόρεμά μου! λέγει, μία χριτιόβρυτος πρὸς τὴν πλησίον αὐτῆς.

— Καὶ τὸ ἰδικὸ μου καπέλλο; . . . δὲν ἦτο τῆς τύχης φαίνεται νὰ τὸ χαρῶ. Μόλις χθὲς κατῶρθωσα νὰ πείσω τὸν καλὸν μου νὰ τὸ ἀγοράσῃ, μὲ τόσα δάκρυα! καὶ σήμερον τὸ χάνω.

— Ὅχι δά! ὅσα δι' αὐτὸ, ὁ Θεὸς νὰ μοῦ τὸν χαρῆ, ὁ ἰδικός μου εἶναι πρόθυμος, καὶ δύο ἂν τὸν ἔλεγα μοῦ ἠγόραζε!

— Καὶ ἐμὲ δὲν εἶναι δύσκολος, ἀλλὰ δὲν ἠξέρω, ποῦ στὸ δαίμονα εἶδε, λέγει, μιὰ γελοιογραφία καὶ τὰ ἐμίσησε τόσο! ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν μοῦ ἔλεγε, νὰ τὸ βάλῃς καὶ σὺ γυναῖκα τὸ πλατὶ καπέλλο . . . ὅα σοῦ πιάνη.

— Καλὲ δὲν μὲ λὲς ἀλήθεια τί πρᾶγματα εἶναι αὐταῖς ἡ ζωγραφίαις ποῦ κάνει λέγει ἕνας Ἀβδηρίτης; χαρᾶς τὰ χρόνια ποῦ ἐφθάσαμε! νὰ βγαίνῃ τώρα ἕνα, Θεέ μου συχώρησέ μου, Διαβολοπήματα, λέγει, καὶ νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὰς νοικοκυράδες, γιατί ἔβαλαν ἕνα καπέλλο τόσῳ οικονομικῷ . . . Μὰ ἤθελα νὰ τὴν γνωρίζω ἐγὼ αὐτὸν ὅπου τὰ γράφει καὶ νὰ τοῦ εἰπῶ· ἔλα εἰδῶ κύριε τοῦ λόγου σου . . .

— Ὅχι δά! καυμένη αὐτὸ δὲν πάγει σὲ μιὰ καθορμημένη κυρία Τὸ καλῆτερον εἶναι, ὅπου τὸν ἀπαντοῦμε νὰ κατεβάξωμε τὸ βέλλο καὶ ἔτσι τὸν περιφρονίσεις.

— Ἄρκει, ἄρκει! ἄφες τὰς γελωτοβρύτους οἰκοκυράς μὲ τοὺς πλατεῖς πετάσσους καὶ πῆδα! πῆδα!

— Μιὰ στιγμὴ! νὰ ζῆς διότι σκάζω ἀπὸ πείσμα.

Ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος εἶναι κατὰβρεχος καὶ μουσκευμένος δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω πῶς, δύο κυνάρια εἶναι κατὰστεγνα, ὡς ἂν ἐξῆλλον τῆς κοίτης των.

— Τί σὲ μέλει, ἄφες, καὶ πῆδα.

— Ὅχι δά! Ὅχι δά! τί ταιριάζει — πρέπει νὰ τὸ μάθωμεν — ἰ-

δου μεταμορφώμα εις μικρόν κυνάριον, ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι βρεγμένον· πλησιάζω τὰ δύο ἄλλα·

— Καλημέρα, λέγω πρὸς τὸ ἐν, φίλε, ἐνῶ τὸ σφραγίζομαι.

— Καλημέρα, ἀπαντᾷ

— Τί βροχὴ ἀδελφῆ, τί κακὸ! ἡ προβιά μου ἐμούσκυτε· ἐσὺ ὅμως δὲν εἶσαι βρεγμένο, ποῦ ἦσουν κρυμμένο; διότι, ὀμπρέλλα βλέπω δὲν κρατεῖται.

— Ἐγὼ! ἐχώθην ὑπὸ τὸ ἐσωφόριον τῆς κυρίας μου, τοῦ ὁποίου αἱ σιδηραὶ στεφάναι καὶ τὰ

— Δέσποτα ἐκατάλαβε, ὅτι δὲν θέλω νὰ μάθω τῶν κυναρίων τὰ μυστήρια, διότι εἶναι μῦθοι, καὶ οἱ μῦθοι ἔχουν ἐπιμύθια

— Τί ὄραϊον προάστειον ἡ Νεάπολις . . Δέσποτα! ὦ! τῇ ἀληθείᾳ ἂν δὲν λανθάνωμαι, αὐτὸς εἶναι·

— Τίς:

— Αὐτὸς, αὐτὸς ὁ περίφημος μαθητὴς τοῦ ἐκ Κέας ἠθικοδιδασκάλου Κολύβη, εἶχα ἀκούσει τὴν φήμην του, μοι ἔδωκεν τὰ χαρακτηριστικά του καὶ ἤμην περίεργος νὰ ἀπαντήσω τοιοῦτου εἶδους εὐγενῆ λόγον ἀνθρωπόμορφον.

Κύπτει, διὰ νὰ εἰσέλθῃ τὴν θύραν μιᾶς οἰκίας, οὐχὶ διότι εἶναι χαμηλὴ ἀλλ' ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συνειδήσεως. — Εἰσέρχεται! μία ἐρωτόδουρος συγγενῆς του εἰς τὴν ὁποίαν χρησιμεύει ὡς διδάσκαλος ἐνὸς νέου χοροῦ, τὸν ὑποδέχεται μετὰ χαιρετισμῶν καὶ υποκλίσεως βαθείας· αὐτὸς ἀποβάλλει τὸν ἀριστοκρατικὸν πῖλον του καὶ λαμβάνει ἐν χαμηλὸν πιλίδιον ῥυπωμένον, τὸ ὁποῖον τῷ προσφέρει αὕτη τὸ φορεῖ καὶ ῥίπτεται ἐπὶ μιᾶς καθέδρας μονολογῶν ἐπὶ τοῦ ἐνδόξου περελθόντος του . . . καὶ ποῦ ἡ κακὴ του κερκλή τὸν κατήνησεν.

— Ἄφες τὸν ἄθλιον . . .

— Βέβαια! εἶπε τὸ δαιμόνιον δὲν εἶναι ὀλίγα αἱ τύψεις του· καὶ ποῦ καιρός.

— Πλὴν τί φωνή; ῥ' ἔ' ἄρμκτά α α! κράζει ὁ σκοπὸς τῆς παρὰ τῇ ἔθνικῇ τραπέζῃ φυλακῆς· τί τρέχει; ποδοβολητὸς πολὺς καὶ δ-χλοσὴ: δαιμόνιον μὴ συμβαίνει ὁ γάμος τοῦ Κουτρούλη;

— Σχεδὸν τὸ αὐτὸ· εἶναι ἐκστρατοπέδευσις τοῦ πυροβολικοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξεπολιόρησαν οἱ ψύλλοι καὶ τὰ παντοειδῆ ζῴφια ἐντὸς τοῦ μόλις πρὸ ὀλίγου ἐνοικισθέντος στρατοπέδου, καὶ ἔρχεται νὰ σκιασθῇ πάλιν ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ ἀρχαίου παραπήγατος, διότι ἡ Κυβέρνησις φρόνιμος, ὡς ὁ Καμπύρογλου, καὶ σκεπτομένη ἐμβριθῶς κατὰ τὰς διαφόρους ἐποχὰς τοῦ καιροῦ, καὶ τώρα, ἐνοικίασε τὸ ὑπαιθρον· τοῦλάχιστον τὸ πυροβολικὸν χαίρεται τὸν καθαρὸν ἀέρα . . . ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι πολὺ καθαρὸς φοβήθητες μὴ πάθουν ἀπὸ ἀσφίξιν καὶ . .

— Ἄρκει, ἐδῶ! μικρὸ μου.

— Τὸ δαιμόνιον παρέστη.

— Εἶπέ με τώρα, παρακαλῶ, καὶ προφορικῶς εἶναι ἀλήθεια, ὅτι

κατεσκευάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ ὠρολόγιον ἐξ ἀχύρου, ὡς λέγει μία ἐφημερίς;

— Καὶ τί, θαυμάζεις; ἀπορεῖς ἀφοῦ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς ἐφημεριδογράφος κατεσκευάσεν δλοκληροῦς οἰκίας μετὰ ἄχυρα;

— Εἶπέ με λοιπὸν διατὶ νὰ βρέχῃ ὅταν δὲν πρέπει:

— Διότι, καλὴ μου γέρο, οἱ καλοὶ νομοθέται σας ἐπιθυμοῦντες διὰ τὸ συμφέρον τοῦ τόπου, νὰ ἐρχίξῃ ὁ Νοέμβριος ἅμα κλείῃ ὁ Ἰούνιος, ἀπεράσισαν καὶ ἐψήφισαν νὰ βρέχῃ τὸν Ἰούνιον καὶ νὰ χιονίξῃ, διὰ νὰ δικαιολογῆται ἡ ἀπαίτησις των

— Σοφὸς διάβολος!

— ὦ! εὐχαριστῶ, με κολακεύετε κύριε Ἀβδηρίτα, ὅπως καὶ εἴς κολακεύεσθε ἀπὸ τῆς κυρίας Φήμης τὰς εἰδοποιήσεις περὶ τοῦ πνεύματός σας ὅπως σὰς ἐκολάκευσεν, ἡ πρωτότυπος ἐπονομασία τὴν ὁποίαν ὁ σοφὸς Μηνύτωρ ἀπέδωκεν εἰς τὸν Ἀβδηρίτην σου, (ἀφοῦ ὅμως κατέθραυσε τρία ζεύγη ὀμματογιάλια διὰ νὰ εὖρη τὴν λέξιν εἰς τὰ λεξικά.) . . Μήτε ἐν εὐχαριστῶ . . . Τί Ἀβδηρίτης ὡς τόσῳ! καὶ με συγχωρεῖς.

— Αἶ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! ὕπαγε νὰ εἶπῃς ἐκ μέρους μου εἰς ἀμφοτέρους καὶ τοὺς δύο προπάντων εἰς τὸν ὑπομνηματιστὴν Μηνύτωρα — πρόσθεσέ τον μάλιστα ὅτι προσεχῶς θὰ τὸν γράψω γαλλιστὶ (διότι αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ χωρὶς ἀμφιβολίας ἐλληνικὰ) ὅτι εὐφυέστατα ἐθεοποίησε τὴν συνδρομὴν τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες νεωστὶ ἀνεφάνησαν, διότι καὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ λαοῦ εἶναι ἰσρὰ, θεῖα, τῶν ὑπουργείων ὅμως οἱ μισθοὶ εἶναι τοῦ διαδόλου.

— Ἰδικοί μου;

— Καλὴ ἡσύχασε! καὶ δὲν εἶσαι μόνος σὺ διάβολος.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν τίποτε περιπλέον, παρὰ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σου ἐν μικρὸ πηδηματάκι ἐλαφρὸ εἰς Πειραιᾶ νὰ μάθωμεν καὶ ἐκεῖ τέλος πάντων τί νέξ.

— Ἄ! τίποτε νεώτερον παρὰ τὴν ἀρτισυστηθεῖσιν ἐμπορικὴν λέσχην· καλὴ λέσχη, καθόσον οἱ συνδρομηταὶ τῆς εἶναι φιλόκαλοι, ἐλευθέριοι, καὶ πιστεύουσιν ὅτι δὲν ἔχει τὸν σκοπὸν ἐμπορικοῦ χρηματιστηρίου, διότι κατόπιν θὰ ἔχῃ καὶ σφαιριστήριον, ὅπως ἔχει καὶ ἀγνωστήριον ἐφωδιασμένον διὰ πολλῶν ἐφημερίδων· εἶναι τέλος ἐπαινετώτεροι, οἱ Πειραιᾶται — παρὰ τοὺς Ἀθηναίους . . .

Δ. Ν. ΒΡΑΤΕΑΝΟΣ.

ΟΙ ΨΑΡΙΑΝΟΙ.

Ἡ ἔνδοξος, ἡ μεγαλοφυΐα αὐτῆ φυλῆς, ὡς τὴν ὠνόμασαν οἱ θαυμασταὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, συνοικίζεται.

Οἱ Ψαριανοὶ, μετὰ 33 ἐτῶν περιπλάνησιν ἐντὸς τῆς ἐλευθέρως Ἑλλάδος, συνοικίζονται σήμερον ἀποτελεσματικῶς εἰς Ἑρέτριαν, μετονομάσαντες αὐτὴν—Νέα Ψαρά. Τριάκοντα καὶ τρία ἔτη, ἡλικία ἱερά, διότι τόσα καὶ ὁ υἶος τοῦ ἀνθρώπου ἔμεινεν ἐπὶ γῆς, παρῆλθον, ἀπὸ τῆς ἠρωϊκῆς καταστροφῆς τῆς ἰδίας αὐτῶν Πατρίδος, ἀφ' ἧς μόνῃ τῆς Πίστεως τῶν τὰ σύμβολα καὶ τὴν ἰδίαν σημαίαν τῶν ἐφρόντισαν νὰ διασώσωσιν ὡς κειμήλιον πλουτοδόχον, ἰθαγενείας πιστοποιητικὸν ἐπίσημον! διότι ἐπίσημα ἐδεικνύοντο καὶ ἐπ' αὐτῶν τὰ ἐξῆς, αἵματηροῖς γράμμασιν

ΠΙΣΤΙΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ.

χωρὶς νὰ μεριμνῶσι διὰ πολλὰ, διότι νοῦς καὶ καρδία, ὡς ἐκείνη, ἐγνώρισεν, ὅτι ἐνὸς καὶ μόνου χρεῖαν ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ ὅταν Πίστιν, Ἐλευθερίαν ἔχη, τὰ λοιπὰ πάντα προστεθήσονται.

Ἰδοὺ λοιπὸν γυμνοὶ, ἀνυπόδητοι καὶ πεινῶντες, μὲ μόνον τὸ αἶσθημα καὶ τὴν σημαίαν τῶν, τὴν ἐκφραζούσαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῶν, ἐπέβησαν τῶν διασωθέντων τῆς καταστροφῆς πλοίων, καὶ μανιώδεις ἐβρίβησαν μὲ γυμνὰ στήθη, ὡς τὰ ξίφη τῶν, ὅπου ἠκούετο ἐχθρὸς, καὶ ἐμάχοντο ἐπὶ τρία δλόκληρα ἔτη, καὶ ἐπολέμουν ὑπερήφανα· διότι ὑπερήφανος εἶναι ὁ λέων, ὅταν μάχεται μακρὰν τῆς κοίτης του, θέλων νὰ δαίξῃ, ὅτι ἡ θέσις δὲν πτοεῖ τὴν γενναίον μαχητὴν ἀλλὰ παντοῦ καὶ πάντοτε ἠξεῦρει νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς ἀποφάσεις του, ὡς μαρτυρεῖ ἡ ἀληθὴς ἱστορία, καὶ ὄχι τὰ ἄψυχα ἱστορήματα τῶν ἐκμεταλλευτῶν ἰδίων συμφερόντων.

Ἐξοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη ἤρκεσαν εἰς φυλὴν ἐπιχειρηματικὴν νὰ πλουτήσῃ νὰ ἀναπτυχθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ τέλος, ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἰδίας συγκεντρώσεως, ὅπως διαφυλάξῃ τὰ πάτρια ἦθη καὶ ἔθιμα καὶ ἀναπτύξῃ καὶ πάλιν τὰς ἀστυκὰς ἐκείνας ἀρετὰς, αἵτινες καὶ τοὺς Ψαριανοὺς καὶ τὸν Ἕλληνα ἀνέδειξαν ἄνθρωπον.

Καὶ τί δὲν ἐγγυᾶται σήμερον ὁ συνοικισμὸς οὗτος; Οἱ Ψαριανοὶ εἶναι ἐπικνετοὶ, διότι πραγματοποιοῦν ἰδέαν πρὸ πολλοῦ ὀριμάσασαν· εἶναι πεπεισμένοι περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς συγκεντρώσεως, καὶ διατοῦτο ἐνεργοῦν μετὰ θελήσεως, καὶ ἡ θέλησις εἶναι ὁ πρῶτος μοχλὸς πρὸς ἐπιτυχίαν ἐνὸς σκοποῦ, καθόσον μάλιστα ἔχομεν πεποιθήσιν περὶ τῶν ὑπὲρ τοῦ συνοικισμοῦ τῶν Ψαριανῶν αἰσθημάτων τοῦ Σ. ἡμῶν Βασιλέως, καὶ εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ἡ Β. Κυβέρνησις παρέχουσα τὰς ἐφικτὰς καὶ δικαίας αὐτῇ εὐκολίας, θέλει ἀνταποκριθῆ εἰς τε τὰς Β. ἐπιθυμίας καὶ τὰς προσδοκίας τῆς εἰρηνικῆς αὐτῆς φυλῆς τῶν Ψαριανῶν. Εὐχόμεθα τὴν ταχεῖαν ἀποπεράτωσιν τοῦ ἐπιθυμητοῦ τούτου καὶ δι' ἡμᾶς ἔργου.

Α. Ν. Β.